

Megtekinthető: 2009. szeptember 6-tól október 18-ig, naponta 10-18 óráig.

www.muveszetmalom.hu

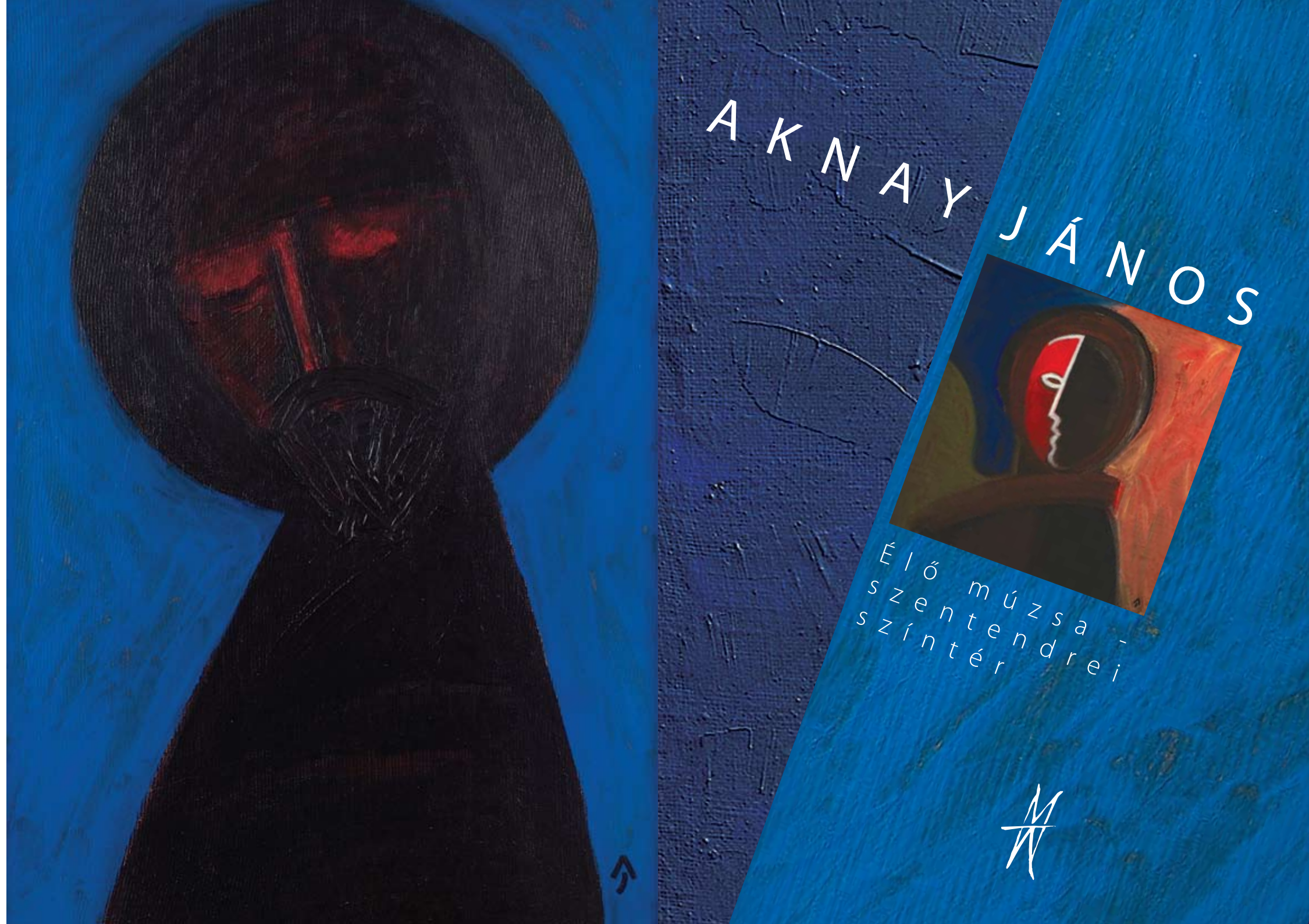

A kiállítás 2010. január 16-tól március 21-ig a Modemben lesz megtekinthető.

modem

Támogatók:

Szentendrei Közművelődési, Kulturális és Városmarketing Kht. (MűvészetMalom);
MODEM (Modern és Kortárs Művészeti Központ, Debrecen); Oktatási és Kulturális
Minisztérium; Nemzeti Kulturális Alap; Pest Megyei Önkormányzat; Szentendre Város
Önkormányzata; Szabadtéri Néprajzi Múzeum, Szentendre; Vincze László papírmerítő;
Hewlett-Packard; Eckensberger Attila; Rónaszéki László; Varga Csaba; Weszelits András

A K N A Y J Á N O S

É l ő m ű z s a -
s z e n t e n d r e i
s z í n t é r

A szentendrei MűvészetMalom és a debreceni MODEM szeretettel meghívja
Önt és családját

AKNAY JÁNOS: *Élő műzsa - szentendrei színtér*

című gyűjteményes kiállításának megnyitójára

2009. szeptember 5-én, szombaton 17 órára
a szentendrei MűvészetMalomba
(2000 Szentendre, Bogdányi út 32.)

Köszöntőt mond:

Dr. Dietz Ferenc

Szentendre város polgármestere

Halász János

Debrecen város kulturális ügyekért felelős alpolgármestere

A kiállítást megnyitja:

Novotny Tihamér művészeti író

Közreműködik:

Beethoven Trió

Gyermán Júlia – hegedű

Richter Annamária – zongora

Négyessy Kata – gordonka

Kurátor:

Novotny Tihamér művészeti író

Bár már jó néhány hosszabb és rövidebb lélegzetű lírai írás és szubjektív hangvételű tanulmány foglalkozott Aknay János művészetének feltérképezésével, a nagylélegzetű, az igazi, a valódi, a tárgyilagos megközelítés, mondhatni a tudományos igényű, összegző feldolgozás máig elmaradt... De lehet-e, érdemes-e, értelmes-e összegezni mindazt, ami még ma is alakul, fejlődik, változik? Hiszen az összegzés egyben (átmeneti) lezárás is, a dolgok „megerőszkolt” rendbe, rendszerbe terelése... Ennek ellenére az *Aknay-jelenség* napjainkra sok szempontból nézve mégis megfeyjhetővé, rendszerezhetővé vált és válik. Tudniillik a szentendrei MűvészetMalomban (2009. szeptember – október), majd a debreceni MODEM-ben (2010. január – március) megrendezésre kerülő két kísérletű kiállításnak és a hozzájuk kapcsolódó 412 oldalas oeuvre-katalógus könyvnek minden bizonnyal éppen az lesz a legfőbb hozadéka, hogy „maradéktalanul” képesek lesznek feltárni és megmutatni azokat az életműben zajló folyamatokat, motívumszületéseket és motívumvándorlásokat – vezérmotívumok keletkezését, motívumcsaládokká, jeltársaságokká, lezárhatatlan képfajtákká alakulását –, amelyek ennek a körülbelül negyven éve tartó pályának a jellegzetességét adják.

Aknay János ugyanis rendkívül termékeny alkotó, párhuzamos képsorozatokban gondolkodó, képvariációkban megújuló művész. Igen következetes, színes és változatos, a tisztán elvont, az emblematikus és a figurális megjelenítés skáláján mozgó művészete két nagy témacsoport, a *városképek* és az *angyalok* vagy *angyal-* és *emberikonok* köré rendeződik és szerveződik.

Megjegyzendő, hogy ez idáig a két témacsoportot jobbra Szentendre inspirálta! Tehát az *élő műzsa* lakhelye, otthona, szellemi forrása mindig is ez a szentendrei színtér volt és valószínű, lesz, bárhova is költözzön ideiglenesen, bárhol is tartózkodjon átmenetileg, akárhol is álmodjon-álmodozzon, fantáziáljon, szerkesszen és konstruáljon bármit is az alkotó...

Aknay János tehát az utóbbi jó néhány évben már csak erre a két nagy témára koncentrált és koncentrált. Azzal a megszorítással vagy inkább bővítéssel, hogy angyalfigurái (az absztrakt, emblematikus, vagy alakábrázoló jellegzetességeiken túl) gyakran költöznek ikon- vagy ikonszerű formákba, sőt, olykor a két szubsztancia személyes attribúciói (jel- és jegysajátosságai) finoman egymásba olvadnak. Tudniillik ezek az angyalok, angyalikonok vagy emberbábu- és ikonféleségek titokzatos élet- és lakóterükké, otthonukká teszik a művész teremtett világának másik végpontján elhelyezkedő, szigorú fogalmazású, puritán szerkezetességű, mégis lírai hangulatú, puhán vagy fesesebben konstruktív szentendrei városrészeit, hogy színes és megszentelt festményintarziákká, sík-konstruktív költői kulisszák néma csendtörténeteivé alakítsák azokat. A metafizikus hangulatokat sem nélkülöző festményeinek helyszínei, lélekszínházának absztrakt és félabsztrakt angyal-ikon szereplői, megkomponált, dramatizált szimbólum-történetei – bár egyugyanazon város szülőttei – elképesztő képzeletgazdagságban variálódnak önálló kép-egészekké, alakulnak szürreálisan villódzó, önkírástos öntörténetekké, a korán elhunyt családtagok, festők és barátok emlékműveivé, s állnak össze már-már egy folytatásos képregénnyé...

Mert Aknay János valószínűleg létezésének minden pillanatában fest és dolgozik. Agya és fantáziája, mint egy örökmozgó, leállíthatatlanul működik, akkor is, ha történetesen nincs ecset és festék a kezében. Leány-, festő- és őr- vagy városvédő angyal-ikonjainak, illetve szerkezetes városkulisszáinak számát látva egyszerűen az az érzésünk támad, hogy nincs, nem is volt, nem is lesz és nem is lehet hiányzó elem ebben az idők során megalkotott és közösségivé avatott, szubjektív képi Mengyelejev-táblázatban, ebben a megszentelődött, szentendrei ikonosztásban...

(Novotny Tihamér, kurátor)